

อิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทาง
นวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรองรับประเทศไทย 4.0
The Influence of Entrepreneurial Competencies on Innovativeness
Development of Small and Medium Enterprises
in to Support Thailand 4.0

อนิวัช แก้วจันทน์¹

Aniwat Kaewjomnong

¹ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ

Assistant Prof Dr., Faculty of Economics and Business Administration, Thaksin University

Received: December 12, 2022

Revised: April 9, 2023

Accepted: April 22, 2023

บทคัดย่อ

การทำวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลาเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0 และศึกษาอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้ขนาดตัวอย่างจำนวน 400 คน สุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือวิจัยคือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พหุคูณ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบปกติ และการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน ผลวิจัยพบว่าในภาพรวมสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสมรรถนะที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการไฟ้สัมฤทธิ์ในหน้าที่ รองลงมาคือด้านสัมพันธภาพ ด้านความเป็นผู้ประกอบการ ด้านการมุ่งการเรียนรู้ ด้านการจัดการที่ดี และคุณลักษณะส่วนบุคคล

ตามลำดับ สำหรับอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจ และประสิทธิภาพตัวแปรอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้ และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล

คำสำคัญ : อิทธิพลสมรรถนะ, ผู้ประกอบการวิสาหกิจ, ความสามารถทางนวัตกรรม, วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, ประเทศไทย 4.0

Abstract

This research aims to study the competency level of small and medium business entrepreneurs in Songkhla Province to support Thailand 4.0 and to study the influence of entrepreneurial competency towards the development of innovativeness of SMEs. A total of 400 samples were used and collected via a simple random sampling method. The research instrument is a questionnaire. The data analysis was done by using a software package. The statistics used in analyzing data consisted of averages, standard deviation, frequency distribution, percentage, correlation coefficient and stepwise multiple regression analysis. The results found that in overall entrepreneurial competency was at the highest level. The first level of entrepreneurial competency that received the highest average score was task achievement competencies, followed by relationship, entrepreneurship, learning-oriented, good management and personal characteristics respectively. However, the influence of enterprise entrepreneurial competency was positively correlated with the development of innovativeness of SMEs and the influence of entrepreneurial competency towards the development of innovativeness of enterprises was

statistically significant at the level .01 were learning-oriented and personal characteristics.

Keywords: competency influence, business entrepreneurs, develop innovativeness, small and medium enterprises, Thailand 4.0

บทนำ

การบริหารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ภายหลังจากสิ้นสุดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) เสมือนเป็นการเริ่มต้นกิจการใหม่ที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจต้องหันมาให้ความสนใจการพัฒนาสมรรถนะและความสามารถทางนวัตกรรมเพื่อการฟื้นฟูและกอบกู้ธุรกิจขึ้นมาใหม่ ซึ่ง Sakpakornkan (2020) เห็นว่าการเตรียมความพร้อมเมื่อต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงแบบก้าวกระโดดในศตวรรษที่ 21 ต้องอาศัยทางด้านทรัพยากรบุคคลที่มีสมรรถนะด้านความรู้ความสามารถ ด้านข้อมูลข่าวสารรวมทั้งการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยในระดับหนึ่งเพื่อพัฒนาองค์กรให้ดำเนินงานและแข่งขันในตลาดการค้าได้

โดยเมื่อ SMEs ต้องหันกลับมาฟื้นฟูกิจการผู้ประกอบการธุรกิจจึงต้องตรวจสอบสถานการณ์ภายในองค์กรเพื่อให้รู้ว่ามีสมรรถนะและความสามารถทางนวัตกรรมอย่างไร หากปราศจากข้อมูลในการจัดการในเรื่องดังกล่าวโอกาสฟื้นฟูกิจการและสร้างความสำเร็จอาจเป็นไปได้ค่อนข้างยาก ด้วยนโยบายรัฐบาลที่ได้กำหนดใน (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (2566-2570) “พลิกโฉมประเทศไทยสู่สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” รัฐบาลกำหนดให้มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาวิสาหกิจอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ซึ่งแผนงานดังกล่าวจึงเป็นอีกเหตุผลสำคัญที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจต้องหันกลับมาพิจารณาและทบทวนเพื่อให้มีการพัฒนาสมรรถนะและความสามารถทางนวัตกรรมและขับเคลื่อนองค์กรด้วยนวัตกรรมได้ (Maesincee, 2015)

โดยสมรรถนะเป็นความรู้ ความสามารถ ความชำนาญ หรือความเชี่ยวชาญของบุคคลและองค์กรซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลทั้งในและนอกองค์กรจึงสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนาองค์กรไปสู่การบรรลุความสำเร็จได้ (Kaewjomnong (2016, p. 118) เป็นไปในทิศทางเดียวกับ McConachie and Hart (2007) ที่ได้กล่าวว่าองค์กรใดสามารถแสวงหาวิธีการพัฒนาสมรรถนะทรัพยากรมนุษย์ให้เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอโดยมีความเด่นชัดคู่สายตาของสังคมมีผลให้องค์กรนั้นสามารถจัดการกับการเปลี่ยนแปลงได้เร็วขึ้นเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่มีความยุ่งเหยิงโดยมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและความสามารถในการพัฒนาองค์กรต่อไปได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด สอดคล้องกับ Luis and Juan (2013, p. 447) ที่กล่าวถึงสมรรถนะว่าเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติงานในหน้าที่และความรับผิดชอบโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์เพื่อให้งานบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

สมรรถนะผู้ประกอบการจึงมีความสำคัญต่อการจัดการธุรกิจและปัจจุบันต้องอาศัยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีโดยนำเครื่องมืออุปกรณ์ที่สามารถเชื่อมต่อผ่านระบบอินเทอร์เน็ตมาใช้ได้ เช่น สมาร์ทโฟน คอมพิวเตอร์ และ โน้ตบุ๊ก เป็นต้น การเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตทำให้มีความสามารถในการทำกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสามารถทางนวัตกรรมได้ง่ายโดยสังเกตเห็นช่องทางการตลาดและการทำธุรกิจได้ทั่วโลกมากขึ้นเพราะสามารถเข้าถึงทุกกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจได้แบบไร้ขีดจำกัดเรื่องเวลาและสถานที่ (Sangpoo, 2021)

จากการสืบค้นข้อมูลที่เกี่ยวข้องพบว่างานวิจัยที่เป็นข้อมูลปัจจุบันมีค่อนข้างน้อยมากที่สามารถนำไปใช้การบริหารและการจัดการวิสาหกิจภายหลังจากสิ้นสุดการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ผู้วิจัยต้องทำวิจัยเรื่อง "อิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลาเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0" โดยผลวิจัยสามารถใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบาย เิงพาณิชย์ และการ

พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความพร้อมรองรับนโยบายประเทศไทย 4.0

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลาเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0
2. ศึกษาอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0

วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการทำวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) รายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีรายละเอียดดังนี้
 - 1.1) ประชากร (Population Sample or Accessible Population) ใช้แนวคิดประชากรที่ใช้ศึกษาวิจัยโดยการเลือกที่มาจากกลุ่มเดียวกันเพื่อให้มีความเฉพาะเจาะจงและมีความชัดเจนมากที่สุด (Sudsang, 2016, p. 47) จึงใช้วิธีการกำหนดคุณสมบัติของประชากรไว้ 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มไม่สามารถระบุจำนวนที่แน่นอนได้ ดังนี้
 - 1.1.1) บุคลากรที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับการสนับสนุนและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจที่จดทะเบียนธุรกิจกับสำนักงานธุรกิจการค้าจังหวัดสงขลา
 - 1.1.2) ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (OTOP) ในภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคบริการที่ได้มีการจดทะเบียนวิสาหกิจโดยมีสถานที่ตั้งในจังหวัดสงขลา

1.1.3) บุคลากรที่ปฏิบัติงานในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) รวมถึงหัวหน้างานที่ปฏิบัติงานในวิสาหกิจชุมชน (OTOP) ในภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคบริการที่จดทะเบียนวิสาหกิจและมีสถานที่ตั้งในจังหวัดสงขลา

1.2) ตัวอย่าง (Sample) ใช้วิธีการเลือกออกจากประชากรเพื่อให้เป็นตัวแทนของประชากรที่ดีที่สามารถนำไปใช้ในการทำวิจัยได้ทั้ง 3 กลุ่ม ตัวอย่างในการทำวิจัยจึงมีคุณสมบัติเช่นเดียวกับประชากร การได้มาซึ่งจำนวนขนาดตัวอย่างใช้วิธีหาขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบกรณีที่มวลประชากรมีจำนวนไม่แน่นอนของโคชเครน (Cochran, 1997) โดยยอมให้มีความคลาดเคลื่อนมากที่สุดที่ยอมรับได้เท่ากับ 10 ส่วนของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากสูตรคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างเลือกตัวอย่างที่เป็นสัดส่วนและสูตรคำนวณหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ข้อมูลเป็นแบบต่อเนื่อง (Continuous Data) ได้จำนวน 384 ตัวอย่าง (Jitanan, 2003, p. 98)

การสุ่มตัวอย่าง (Random Methods) ใช้หลักความน่าจะเป็น (Probability Sampling) จากแนวคิดการเลือกตัวอย่างที่มีความเป็นอิสระโดยไม่มีการเจาะจงด้วยวิธีการใด ๆ ทั้งสิ้นว่าต้องได้ตัวอย่างที่มีลักษณะอย่างไร โดยประชากรมีโอกาสถูกเลือกทั้งหมดให้เป็นตัวอย่างที่อ้างอิงได้ โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยทุกกลุ่มมีโอกาสทำแบบสำรวจเท่า ๆ กันแบบอิสระ (Samati, 2021: 308) โดยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การเก็บรวบรวมด้วย Google Form การส่งแบบสำรวจทางไปรษณีย์ และจัดเก็บด้วยทีมวิจัยเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูลได้มีการกำหนดคุณสมบัติไว้ล่วงหน้าโดยมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และใช้แนวคิด Srisatidnarakun (2020, p. 71) ที่แนะนำให้ใช้จำนวนที่มีมากพอและมีความเหมาะสมกับงานวิจัยที่ทำให้มีนัยสำคัญในทางปฏิบัติที่สามารถตรวจพบความแตกต่างในกรณีมีความแตกต่างจริงและสามารถตรวจพบความสัมพันธ์ของตัวแปรในกรณีตัวแปรมีความสัมพันธ์กันจริง ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มตัวอย่างอีก 16 ตัวอย่าง โดยภาพรวมตัวอย่างในการทำวิจัยมีจำนวน 400 ตัวอย่าง (คน)

2. ด้านเนื้อหา

ใช้แนวคิดนวัตกรรมองค์กรของ Wang and Ahmed (2004) ที่ประกอบด้วยด้านสินค้าและบริการ กระบวนการ ตลาด พฤติกรรม และกลยุทธ์ สำหรับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจใช้แนวคิดของ Zwell (2000) ได้แก่ สมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ ความเป็นผู้ประกอบการ การใฝ่สัมฤทธิ์ในหน้าที่ สัมพันธภาพ คุณลักษณะส่วนบุคคล และการจัดการ

3. ด้านพื้นที่

ผู้วิจัยทำวิจัยในจังหวัดสงขลาด้วยเหตุผลที่เป็นศูนย์กลางทางธุรกิจ ในภาคใต้ มีความสำคัญและเป็นพื้นที่ที่มีการติดต่อทางการค้ากับผู้ประกอบการวิสาหกิจทุกประเภทได้โดยสะดวก อีกทั้งจังหวัดสงขลายังเป็นที่ตั้งของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 11 สงขลา และเป็นจังหวัดที่มีบริษัทที่ปรึกษาธุรกิจจำนวนมาก รวมถึงมีสมาคมที่ปรึกษาธุรกิจภาคใต้ซึ่งเป็นหน่วยงานภาคเอกชนที่ให้การดูแล ให้คำปรึกษา และส่งเสริมสนับสนุนพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน (OTOP) และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตามนโยบายของรัฐบาล จังหวัดสงขลาจึงเป็นพื้นที่วิจัยที่มีความเหมาะสมสามารถใช้เป็นกรณีศึกษาทางภาคใต้ของประเทศไทย

4. ด้านตัวแปร

4.1) ตัวแปรต้น (Dependent Variables) คือ สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจ 6 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดการเรียนรู้ ความเป็นผู้ประกอบการ การใฝ่สัมฤทธิ์ในหน้าที่ สัมพันธภาพ คุณลักษณะส่วนบุคคล และการจัดการ

4.2) ตัวแปรตาม (Independent Variables) คือ การพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ ด้านสินค้าและบริการ กระบวนการ ตลาด พฤติกรรม และกลยุทธ์

5. ด้านเครื่องมือวิจัย

5.1) เครื่องมือวิจัย (Instrument) ในการทำวิจัยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือวิจัยโดยผู้วิจัยได้ออกแบบให้ครอบคลุมตัวแปรที่กำหนด

ในกรอบแนวคิดการวิจัยทั้งตัวแปรต้นและตัวแปรตาม (Kaewjomnong, 2022) การวิจัยได้ออกแบบให้แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยไม่นำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลในบทความวิจัยครั้งนี้

ตอนที่ 2 แบบสำรวจสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วย ตัวแปรย่อย 6 ด้าน กำหนดเป็นข้อคำถามด้านละ 5 ข้อคำถาม รวมเป็น 30 ข้อคำถาม

ตอนที่ 3 แบบสำรวจการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประกอบด้วยตัวแปรย่อย 5 ด้าน กำหนดเป็นข้อคำถามด้านละ 5 ข้อคำถามรวมเป็น 25 ข้อคำถาม

โดยข้อคำถามที่กำหนดในตอนที่ 2 และ 3 ยึดตามศัพท์เฉพาะที่ได้กำหนดไว้ โดยแบบสอบถามมีข้อคำถามจำนวน 55 ข้อ และทุกข้อคำถามใช้แบบมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) คือ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มาตรวัดเรียงจาก 1-5 โดยสามารถนำมาคำนวณทางคณิตศาสตร์หรือนำมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติได้ (Srisatidnarakun, 2007)

5.2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย (Quality Inspection of Research Instruments) ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการตรวจสอบความคลาดเคลื่อนของเครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย เพื่อให้เครื่องมือวิจัยมีคุณภาพสูงมีความเหมาะสม และมีความถูกต้องก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล (Collecting Data) จึงดำเนินการ 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนแรกตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงหรือความตรง (Validity) ขั้นตอนที่ 2 ตรวจสอบหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อมั่น (Reliability) เมื่อปรับแก้ไขแล้วจึงนำไปใช้กับตัวอย่างจริง (Kaewjomnong, 2022) รายละเอียดดังนี้

5.2.1) การตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงหรือความตรง (Validity) ผู้วิจัยได้จัดส่งเครื่องมือวิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนที่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการเพื่อตรวจสอบและประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัยที่ใช้เป็นชนิดตาม โครงสร้าง

(Construct Validity) (Christensen, Johnson & Turner, 2015, pp. 180-181) ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของข้อความเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยข้อความทุกข้อในแบบวัดความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของงานวิจัยเรื่องนี้มีค่า IOC สูงกว่า 0.5 แสดงว่าข้อความที่ออกแบบไว้สามารถนำไปใช้จัดทำเป็นแบบสอบถามในการทำงานวิจัยได้ (Srisuk, 2009) เป็นไปในทิศทางเดียวกับแนวคิดของ Ritcharoon (2008) และ Srisuk (2009) ที่ได้เสนอแนะเกณฑ์ในการเลือกข้อความที่พิจารณาจากค่า IOC โดยหากมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปแสดงว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงกับจุดประสงค์จึงเป็นข้อความที่สามารถนำไปใช้ได้

5.2.2) การตรวจหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อมั่น (Reliability)

โดยนำแบบสอบถามที่ปรับแก้ไขจากขั้นตอนแรกไปทำการทดสอบ (Try – out) กับตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน (Srisatidnarakun, 2007) โดยนำไปใช้กับพนักงานที่ปฏิบัติงานในองค์กรทางธุรกิจที่ดำเนินการในอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา เมื่อได้รับแบบทดสอบกลับมาจึงนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficients of Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .946 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นสูงและสามารถนำไปใช้ในการทำวิจัยได้ (Wadeechareun, Leardnaisatt & Teekasap, 2017) โดยเป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัยตามแนวคิดของ Burns and Grove (1997) ที่ให้คำแนะนำว่าค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัยตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้โดยทั่วไปควรมีค่า .80 ขึ้นไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1) การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้

โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

6.2) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

6.2.1) วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Description Statistics)

ประกอบด้วยค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดย

การแปลผลความหมายระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจใช้การคำนวณระดับคะแนนเฉลี่ยจากเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ยโดยกำหนดค่าช่วงคะแนน ดังนี้ (Pakdee & Kaewjomnong, 2022, p. 42)

- คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.80	หมายถึง	น้อยที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย	1.81 - 2.60	หมายถึง	น้อย
- คะแนนเฉลี่ย	2.61 – 3.40	หมายถึง	ปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย	3.41 – 4.20	หมายถึง	มาก
- คะแนนเฉลี่ย	4.21 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด

6.2.2) ในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 วิเคราะห์โดยใช้สัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์พหุคูณ (Correlation Coefficient) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเพื่อตอบตามวัตถุประสงค์ตามลำดับ ดังนี้

1) การวิเคราะห์ระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลาเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0

ตาราง 1

ระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใน จังหวัดสงขลา
เพื่อรองรับประเทศไทย 4.0 โดยภาพรวม

สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0	\bar{x}	SD	แปลผล
1) ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้	4.27	0.52	มากที่สุด
2) ด้านความเป็นผู้ประกอบการ	4.29	0.45	มากที่สุด
3) ด้านการใส่สัมฤทธิ์ในหน้าที่	4.35	0.47	มากที่สุด
4) ด้านสัมพันธภาพ	4.33	0.52	มากที่สุด
5) ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล	4.21	0.55	มากที่สุด
6) ด้านการจัดการที่ดี	4.27	0.49	มากที่สุด
ภาพรวม	4.30	0.43	มากที่สุด

จากตาราง 1 ระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด
ย่อมในจังหวัดสงขลา ผลวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมพบว่าระดับสมรรถนะ
ผู้ประกอบการวิสาหกิจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.30$, $SD = 0.43$) เมื่อพิจารณาเป็น
รายด้านด้านที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจมีระดับสมรรถนะมากที่สุดเป็นลำดับแรก คือ
ด้านการใส่สัมฤทธิ์ในหน้าที่ ($\bar{x} = 4.35$, $SD = 0.47$) รองลงมาคือด้านสัมพันธภาพ
($\bar{x} = 4.33$, $SD = 0.52$) ด้านความเป็นผู้ประกอบการ ($\bar{x} = 4.29$, $SD = 0.45$) และด้าน
การมุ่งเน้นการเรียนรู้และด้านการจัดการ ($\bar{x} = 4.27$, $SD = 0.52$, 0.49) มีค่าคะแนน

เท่ากัน ตามลำดับ สำหรับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจลำดับสุดท้าย คือ ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ($\bar{x} = 4.21$, $SD = 0.55$)

2) การวิเคราะห์อิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลา เพื่อรองรับประเทศไทย 4.0

ในขั้นตอนแรกทำการวิเคราะห์โดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter Multiple Regression Analysis) เพื่อศึกษาอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผลวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 2

ตาราง 2

อิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจ	B	SE _b	β	T	Sig.
1) ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้ (X1)	.219	.050	.249	4.394**	.000
2) ด้านความเป็นผู้ประกอบการ (X2)	-.058	.053	-.059	-1.087	.278
3) ด้านการใส่สัมฤทธิ์ในหน้าที่ (X3)	-.063	.056	-.065	-1.128	.260
4) ด้านสัมพันธภาพ (X4)	.054	.049	.062	1.112	.267
5) ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล (X5)	.100	.045	.123	-2.501**	.026
6) ด้านการจัดการ (X6)	.110	.054	.114	2.044*	.042

$R = 0.374$ $R^2 = 0.140$ $SE_{est} = 0.461$ $R^2_{Change} = 0.140$
 $R^2_{Adj} = 0.126$ $F = 10.628^{**}$ $a = 2.817$

** มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

จากตาราง 2 อธิพจน์สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า สมรรถนะทั้ง 6 ด้านของผู้ประกอบการวิสาหกิจมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.374 ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนของการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้ร้อยละ 14.0 ($R^2 = 0.140$) และมีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ร้อยละ 46.10 ($SE_{est} = 0.461$) แสดงว่าอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่ส่งผลทางบวกต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้ (X_1) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล (X_5) และด้านการจัดการที่ดี (X_6)

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากขั้นตอนแรกไปวิเคราะห์ประสิทธิภาพอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3

ประสิทธิภาพอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลา

สมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจ	b	SE _b	β	T	Sig.
1) ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้ (X1)	.229	.045	.261	5.110**	.000
2) ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล (X5)	.127	.042	.156	3.045**	.002

R = 0.353 R² = 0.125 SE_{est} = 0.462 R² Change = 0.020
R²_{Adj} = 0.120 F = 9.272** a = 2.846

** มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

จากตาราง 3 ประสิทธิภาพอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.246 มีค่าอำนาจในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพร้อยละ 12.5 (R²=0.125) มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวิเคราะห์ประสิทธิภาพร้อยละ 46.26 (SE_{est}=0.462) และมีค่าอำนาจในการวิเคราะห์ประสิทธิภาพในภาพรวมร้อยละ 12.0 (R²_{Adj}=0.120) แสดงว่าประสิทธิภาพตัวแปรอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดสงขลาเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 มีจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้ (X1) และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล (X5) โดยสามารถนำไปสร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 2.846 + 0.229 (x1) + 0.127 (x5)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = 0.261 (z1) + 0.156 (z5)$$

อภิปรายผล

จากผลวิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลดังนี้

1) ผลการวิจัย พบว่า ระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจในจังหวัดสงขลาเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ได้แก่ ด้านการไฟ สัมฤทธิ์ในหน้าที่ ด้านสัมพันธภาพ ด้านความเป็นผู้ประกอบการ และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Satayophas et al. (2012) ที่พบว่า สักยภาพผู้ประกอบการธุรกิจ ในภาคเหนืออยู่ในระดับมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Latteerasuwan, Naipinit and Kaenmanee (2020) ที่พบว่าปัจจัยสมรรถนะของผู้ประกอบการธุรกิจ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ สมรรถนะในการจัดการตนเอง สมรรถนะของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น สมรรถนะของตนเองที่เกี่ยวข้องกับการบริหารธุรกิจ และสมรรถนะผู้ประกอบการด้านการค้า นอกจากนี้ ยังมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rimcharone and Photchanachan (2022) ที่พบว่าสมรรถนะของผู้ประกอบการประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านเจตคติการเป็นผู้ประกอบการ

จากความสอดคล้องดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่าอาจเป็นเพราะสมรรถนะเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่ทุกคนต้องมีเพื่อใช้ในการทำงานให้สำเร็จ ทุกประเภทธุรกิจมีความคิดเห็นไปในทางเดียวกัน จึงอาจสรุปได้ว่าสมรรถนะเป็นปัจจัยสำคัญที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลที่อยู่ในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ต้องพัฒนาตนเองให้มีสมรรถนะเพื่อใช้ในการบริหารธุรกิจให้ไปสู่การบรรลุผลสำเร็จ

2) ผลวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพตัวแปรอิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมี 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถงานนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สอดคล้องกับงานวิจัยของ Leekpai (2014) ที่พบว่าปัจจัยการ

มุ่งเน้นตลาด บัณฑิตการมุ่งเน้นการเรียนรู้ และบัณฑิตการมุ่งเน้นความเป็นผู้ประกอบการ มีผลทางตรงที่ทิศทางบวกต่อความสามารถทางนวัตกรรมของธุรกิจ โรงแรมในกลุ่ม จังหวัดภาคใต้ชายแดนของประเทศไทย และเป็นไปในทิศทางเดียวกับแนวคิดของ Maesincee (2015) ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้ "ไปสู่การเป็นวิสาหกิจที่ต้องขับเคลื่อน"ได้ในอนาคต ธุรกิจจึงต้องขับเคลื่อนด้วย เทคโนโลยีและมีความสามารถทางนวัตกรรมในอนาคต

จากเหตุผลของความสอดคล้องกันและความคิดเห็นที่เป็นไปในทิศทางเดียวกันข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเป็นเพราะทุกคนกำลังเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงองค์กรทางธุรกิจ จึงเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าธุรกิจในอนาคตต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในการทำธุรกิจจึงต้องเปลี่ยนวิธีการแบบเดิม ๆ ไปสู่การมีสมรรถนะที่สามารถพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมในธุรกิจได้จึงจะก้าวสู่การเป็นธุรกิจสมัยใหม่ที่สามารถแข่งขันได้เมื่อประเทศไทยเข้าสู่ยุค 4.0 ธุรกิจจึงต้องพัฒนาสมรรถนะเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อให้สามารถพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมในธุรกิจได้ ดังนั้น ในการฟื้นฟูธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมการเป็นผู้ที่มุ่งการเรียนรู้และการมีคุณลักษณะส่วนบุคคลที่ดีจึงมีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมในวิสาหกิจเพื่อรองรับประเทศไทย 4.0 ได้

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลวิเคราะห์ข้อมูลไปใช้ประโยชน์และใช้ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำไปใช้ประโยชน์

1. จากที่พบว่าระดับสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้านแต่ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลอยู่ในลำดับสุดท้าย ผู้วิจัยเสนอแนะให้นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์เชิงนโยบายด้วยการนำไปเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจโดยต้องเร่งพัฒนาด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลในลำดับแรก ในประเด็นการมีบุคลิกภาพการ

เป็นนักธุรกิจสมัยใหม่ต้องสะท้อนให้ลูกค้าได้เห็นหรือสัมผัสได้ว่าสามารถนำเทคโนโลยีมาใช้เป็นเครื่องมือในการอำนวยความสะดวกในการทำธุรกิจเพื่อให้วิสาหกิจสามารถรองรับนโยบายประเทศไทย 4.0 ได้ในอนาคต

2. จากที่พบว่าตัวแปรพยากรณ์อิทธิพลสมรรถนะผู้ประกอบการวิสาหกิจด้านการมุ่งเน้นการเรียนรู้และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยแนะนำให้ นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์เชิงชุมชน/สังคม โดยการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีเพื่อให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจได้เร่งพัฒนาสมรรถนะด้านการเรียนรู้และด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สามารถมีอิทธิพลต่อการพัฒนานวัตกรรมภายในองค์กรได้ในอนาคต

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. จากผลวิเคราะห์ในวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยเสนอแนะให้ทำวิจัยเรื่อง “รูปแบบการพัฒนาคุณลักษณะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคใต้ของประเทศไทย” หรือทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาคุณลักษณะส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้ของประเทศไทย”

2. จากผลวิเคราะห์ในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผู้วิจัยแนะนำให้ทำวิจัยเรื่อง “อิทธิพลการมุ่งเน้นการเรียนรู้ของบุคลากรที่มีผลต่อความสำเร็จของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” หรือทำวิจัยเรื่อง “คุณลักษณะส่วนบุคคลที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางนวัตกรรมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม” หรือทำวิจัยเรื่อง “การพยากรณ์คุณลักษณะการใฝ่เรียนรู้และใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อความสำเร็จในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม”

References

- Burns, N., & Grove, S.K. (1997). *The practice of nursing research: Conduct, critique & utilization*. (3rded). Philadelphia: W.B. Saunders.
- Christensen, B. L., Johnson, B. R., & Turner, A. L. (2015). *Research methods, design, and analysis*. (12nded). England: PEARSON.
- Cochran, W. G. (1997). *Sampling techniques*. (3rded). New York: Wiley.
- Jitanan, B. (2003). *Social science research*. (3rded). Bangkok: University Printing House. [in Thai]
- Kaewjomnong, A. (2016). *The principles of management* (6thed). Songkhla: Namsin Advertizing. [in Thai]
- Kaewjomnong, A. (2022). Measurement concept, measurement error and quality inspection of research instruments for conducting quantitative research in economics and business administration. *Economics and Business Administration Journal Thaksin University*, 14(4), 203-226.
- Leekpai, P. (2014). Factors affecting the innovativeness of hotel business in southern border provinces of Thailand. *Modern Management Journal*, 12(1), 11-21.
- Luis, A. H., & Juan, M. A. (2013). The development of basic competencies for sustainability in higher education: An educational. *Electronic Journal US-China Education*, 3(6), 447-458.
- Maesincee, S. (2015). *Thailand 4.0 crystal of Thought*. Thansettakij Newspaper. 35 (3083). August 30 – September 2, 2015.
- McConachie, B., & Hart, F. E. (2007). *Performance and cognition teatre studies and the cognitive turn*. New York: Routledge.

- Office of Small and Medium Enterprise Promotion. (2022). *SME promotion plan 2021-2022*. Bangkok: OSMEP. [in Thai]
- Pakdee, S., & Kaewjomnong, A. (2022). *Graduate qualifications for graduate studies that graduate users desire with transformational leadership* (Research Report). Faculty of Economics and Business Administration, Thaksin University, Songkhla: Thaksin University. [in Thai]
- Rimcharone, E., & Photchanachan, S. (2022). Entrepreneurial competency of agro-industrial entrepreneurs in Thailand. *Journal of Humanities and Social Sciences, Rajapruk University*, 8(1), 33-49.
- Ritcharoon, P. (2008). *Research methodology in social sciences* (4th ed). Bangkok: Chulalongkorn University Printing House. [in Thai]
- Sakpakornkan, N. (2020). The development of a learning activity model to enhance the competency of active learning management of mathematics teacher students: A case study of Buriram Rajabhat University. *Journal of Humanities & Social Sciences (JHUSOC)*, 18(3), 175-194. [in Thai]
- Samati, A. (2021). *Public administration research methodology* (2nd ed). Songkhla: Tem Printing. [in Thai]
- Sangpoo, U. (2021). Digital marketing communication affecting decision making on purchasing goods through E-commerce of consumers in Ratchaburi province. *Journal of Humanities & Social Sciences (JHUSOC)*, 19(2), 73-89. [in Thai]

- Satayophas, P., Wingvorn, B., & Wingvorn, B. (2012). *The potential of entrepreneurship and organizational innovation influencing the competitiveness of small and medium-sized enterprises in the upper northern region*. The 6th Rambhai Barni Academic Conference, December 19-20, 2012, Rambhai Barni Rajabhat University. [in Thai]
- Srisatidnarakun, B. (2007). *The methodology in nursing research* (4th ed). Bangkok: Chulalongkorn University Printing House. [in Thai]
- Srisuk, K. (2009). *Methodology* (3rd ed). Chiang Mai: Krongchang Printing. [in Thai]
- Sudsang, N. (2016). *Research methodology in designs*. Bangkok: O.S.Printing House. [in Thai]
- Wadeechareun, W., Leardnaisatt, R., & Teekasap, S. (2017). *Research methodology from concept to theory into practice*. Bangkok: Se-Education. [in Thai]
- Wang, C. L., & Ahmed, P. K. (2004). The development and validation of the organizational innovativeness construct using confirmatory factor analysis. *European Journal of Innovation Management*, 7(4), 303-313.
- Zhao, F. (2001). Managing innovation and quality of collaborative R&D. *International & 8th National Research Conference*. Melbourne University.
- Zwell, M. (2000). *Creating a culture of competence*. New York: John Wiley & Son, Inc.

Author

Assistant Professor Dr. Aniwat Kaewjomnong

M.B.A. Program, Faculty of Economics and Business Administration

Thaksin University, 140 Kanchanavanit Rd., Muang District,

Songkhla Province 90000

Fax: 074-317600 Tel: 0961791528 E-mail: anthonythai8@hotmail.com